

2013. december 1. – vasárnap

Mózes ötödik könyve 16,17: Mindenki aszerint vigyen ajándékot, amilyen áldást kapott Istenedtől, az Úrtól, aki adja azt neked.

Igazán és önkéntesen az tud ajándékozni, aki felismerte, hogy mindene Isten ajándéka, élete, javai, szerettei, tehetsége, lehetőségei mind az ÚR kegyelmének jelei, ajándékai számára. Néha, sajnós, még ez sem elég, olyanok vagyunk, mint az önző kisgyermek, aki szüleitől nagy tábla csokoládét kap, s próbára akarják tenni őt a nagyok, kis kockát kérnek belőle. Van, aki szívesen adja, akár felét, bármennyit, hiszen a szülők adták neki az egészséget, de van olyan is, aki magához szorítja a kapott csokit, morzsányit sem akar belőle senkivel megosztani, az mind az övé. Nem is szükséges ehhez példákat említeni, naponta találkozunk sok ilyen magatartással. S néha magunk is, akik megismertük Isten gondviselését, naponta ránk ragyog az Ő szeretete megannyi formában, mégis, milyen nehezen tudunk abból, amit Isten ránk bízott ajándékozni másoknak. Közösségünkben ez egyik legnagyobb kérdés, ha bármire, bárkinek gyűjteni szükséges, sok rejtett indulata kerül felszínre sokunk szívének. Nem mindig az a szempont, hogy aszerint adni, amilyen áldást adott nekünk Isten, hanem, sajnós, sokszor olyan szempontok irányítják az adakozást, hogy mennyit adott a szomszéd, mennyi a legkisebb adomány, mekkora összeget lehet szégyenkezés nélkül adni, kiolvassák vagy sem. Ha lehetőség nyílik a segítségre, vagy éppen felszólítást kapok arra, hogy valakin segítsek, szeretném, ha nem másokra, adományaikra tekintenek, nem is arra, hogy mi tudódik ki, mit mondanak rólam, hanem Istenre, az Ő irántam való gondviselésére akarok tekinteni. Hadd jusson eszembe, mennyi mindent ajándékozott nekem Isten. Nem akarok kevesebbet sem adni annál, mint amennyit adhatnék, többet sem, hogy ezért dicsérjenek, jó benyomást keltsek, hanem Istentől kérem erre is a bölcsességet, hogy mikor, mennyit ajánljak fel mindabból, ami az Ő ajándéka életemben.

2013. december 2. – hétfő

Mózes második könyve 23,2: Ne állj a rosszat akaró többség mellé, és ne vallj peres ügyben a többséggel tartva, nehogy elferdítsd az igazságot.

A többség mellé állni mindig könnyebb, kényelmesebb, mint megfontolt döntés alapján vállalni egy véleményt, kitartani egy állásponton, akkor is, ha egyedül maradunk, vagy egy kisebb közösséggel leszünk egy véleményen. Ha tévedne is a többség, a felelősség nem túl nagy, hiszen megoszlik a tagok között, és sokszor az történik, hogy a téves, helytelen véleményt, vagy szándékot is meg lehet védeni, esetleg erőszakkal is kivitelezhető, ha a többség azt úgy akarja. Sok olyan embert ismerek, akik nem szeretnek egymaguk dönteni, véleményt formálni, hanem a könnyű utat választják, a többséghez csatlakoznak. Nem ritka az olyan közösség, ahol két-három ember formál csak véleményt, mindenki más egyszerűen egyikhez-másikhoz csatlakozik. Olyan közösségben is gyakran voltam, ahol egyvalaki javasolt valamit, és már-már kézfelemeléssel meg is szavazta azt mindenki, de akadt egy másik vélemény, elég erélyesen, határozottan mondott ellene az elsőnek, és láss csodát, szinte egyhangúan az utóbbit fogadta el a közösség. Szinte kikívánczik belőlem sokszor a „csakazértis” magatartás, úgy gondolom, ha elég magas hangon, elég határozottan mondanék ellene a második véleménynek is, egy harmadik, egyébként rossz döntést kérve, ésszerűtlen, de határozott, magabiztosan előadott magyarázattal, valószínű az fogadná el a többség. Az ige olyan döntésről beszél, mely peres ügyben nem az igazságot munkálja, hanem rosszat akar. Itt már nagyobb felelősségről is van szó, hiszen a többség ellen kiállni esetleg megtorlást vonhat maga után, nehezebb kihívás ilyen helyzetben megmaradni az igazság mellett. Isten gyermekének mégis csak egyetlen lehetősége van, ha az Úrnak engedelmeskedik, az, ha az igazság mellett marad, mert ez azt jelenti, hogy Ő mellette maradunk, Aki azt mondta magáról, hogy „Én vagyok az Igazság és az Élet”. Mi nem a többség, nem is a kisebbség, és

ha lehet, nem is önmagunk szubjektív véleménye, akarata mellett tartunk ki, hanem Krisztus mellett igyekszünk megmaradni, még peres ügyekben is, nehéz döntésekben is Vele, az egyetlen tökéletes Igazsággal igyekszünk közösségben maradni.

2013. december 3. – kedd

Pál levele az efézusiakhoz 1,22-23: „Az ő lábai alá vetett mindent”, és őt tette mindenk felett való fővé az egyházban, amely az ő teste, és teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenkben.

Az egyházzól mindenkinek megvan a maga véleménye. Kívülállóktól ritkán hallani jó véleményt, sajnos, sokszor elég okot is szolgáltatunk a bírálatra, sok minden nem történik úgy, ahogyan szeretnénk, jónak látnánk, ahogyan Isten vezetése alapján kellene történjen. Isten gyermekei tudják, hogy sokszor igazak a bírálatok, de azt is tapasztalják, hogy néha a legjobb igyekezet, legnemesebb szándék ellenére sem sikerül az, amit szeretnének és helyesnek tartanak. Nem vagyunk tévedhetetlenek, bűn nélküliek, egyszerű és gyarló emberek vagyunk. Isten ígéje mégis az egyházat itt Krisztus tagjának és Isten teljességének nevezi, ez pedig elgondolkoztató. Nem tökéletes, de Istené. Sok hibája van, de kiválasztott közösség. Javítani, kiigazítani sok mindent lehet, mégis, Krisztus teste, Isten teljessége. Igen gyakran azért nincs változás jó irányban a közösségeinkben, mert már nem is hiszünk abban, hogy lehetséges, túl sokan lemondtak, lemondunk arról, hogy próbálkozzunk még azzal, ami jó és nemes. Jézus Krisztus azt mondta a tizenkettőnek, akik ugyancsak bűnös emberek voltak, hogy ti az én tanítványaim vagytok, vállalta őket, hozzá tartoztak. Az egyház annak az Istennek a teljessége, Aki munkálkodik az idők végezetéig, és ma is azon fáradozik, hogy egyházát teljessé tegye, olyanná, ami megfelel akaratának, terveinek. Azért lesz teljes, tökéletes, mert Isten maga cselekszik velünk, bennünk, értünk és általunk. Azért van jövőnk, és azért vagyunk értékesek, mert Krisztushoz tartozunk, Ő irányítja az egész testet, az anyaszentegyházat. Nagy kiváltság, hogy elmondhatjuk: *ennek a seregnek és is élő tagja vagyok és mindörökké az maradok.*

2013. december 4. – szerda

Ézsaiás próféta könyve 65,19: Vigadozni fogok Jeruzsálemmel, és örvendezni népemmel. Nem hallatszik ott többé sírás és jajgatás hangja.

Az ige különleges üzenete az, hogy Isten együtt fog vigadozni népével. Azt tudjuk, hogy Isten jót akar az övéinek, sőt, szent Fia által a legnagyobb áldozatot hozta meg annak érdekében, hogy ne jussunk a megérdemelt kárhozatba, hanem Krisztus által üdvösséget nyerjünk. Az üdvösség számunkra olyan örömet, tökéletességet jelent, amit nem egészen tudunk még elképzelni, de biztosak vagyunk benne, hogy jobb, szebb, tökéletesebb lesz, mint bármely elvárásunk. Mindez azért, mert Istennel, a szent, igaz, hatalmas, tökéletes Teremtővel leszünk közösségben. Vele lenni, Vele élni már ma is áldást jelent, ott pedig minden kiteljesedik, Isten népe örvendezni, vigadozni fog, nem lesz semmi olyan többé, ami fájdalmat jelentene, elszomorítana, nem lesz bűn és a bűnnek semmi következménye sem. Az is nyilvánvaló, hogy az tud örvendeni az Istennel való örök, tökéletes közösség ígéretének, aki már most is szívesen van együtt Istennel, most is igyekszik mindig, mindenben a Vele való kapcsolatot megőrizni. Ma is örömet jelent, ha az eljövendő tökéletességre gondolok. Örömteli adventet adjon Atyánk gyermekeinek.

2013. december 5. – csütörtök

János evangéliuma 4,10: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom!, te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet.

Az asszony nem ismerte fel, ki az, akivel beszél, s ez nem is igazán róható fel neki. Ő csak annyit látott, s már ez is elég furcsa volt, hogy egy zsidó ember szóba áll vele. Amikor Jézus beszélni kezdett vele, akkor már sokkal furcsább, szokatlanabb volt annál, amit látott, az, amit hallott. Elgondolkodott, lehet, hogy Isten embere, egy próféta az, aki vele beszél, ha pedig így van, akkor egy prófétától akár nagy dolgokat is lehet kérni, mi lenne, ha olyan vizet adna neki, amitől többé nem szomjazik meg. Nem kis ajándékot jelentene, sok fáradtságtól is kímélné meg az életét, ha adna neki ilyen vizet, hiszen valamilyen élet vizéről beszél Jézus. A félreértés oka, mondja az ÚR, az, hogy nem látta meg Isten Fiát ez az asszony, ezért a folytatásban Jézus így jelenti ki magát neki. Elgondolkoztat az ige azon, hogy amikor Isten előtt állok, s Hozzá könyörgök, mit kérek Tőle? Talán azt, amit egy sok pénzzel, vagy nagy hatalommal rendelkező földi embertől is kérhetnék, ha erre alkalom lenne? Olyan kenyeret, vizet, olyan fizetést, anyagi jövedelmet, amivel jobban, kényelmesebben éljek, kevesebbet fáradjak, biztosabb legyen a holnapom? Kérem Istent, hogy legyen erőm és egészségem sokáig dolgozni, hiszen csak így tudom támogatni gyermekeimet? Szoktam-e Istentől csodát kérni? Mikor imádkoztam utoljára hittel egy olyan emberért, akiről én is, más is meg van győződve, az soha nem fog megváltozni? Mikor kértem Isten Lelkének erejét, hogy meggyőzően tudjak valakinek bizonyosságot tenni Róla? Mielőtt kéréseimmel az ÚR elé állok, ma szeretnék röviden arról gondolkodni, ki az, akihez fohászkodom, mire van Neki hatalma, mi az Ő akarata? Adj nekünk, Urunk az élő vízből.

2013. december 6. – péntek

Márk evangéliuma 1,35: Nagyon korán, a hajnali szürkületkor felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott.

Az imádsáért, Istennel való közösségért áldozatot is kell hozni. Jézus több alkalommal egész nap tanította az embereket, meggyógyította a betegeket, sokan hallgatták és követték Őt. Ha pihenni szeretett volna, akkor is jöttek, és nem utasította el az Őt kereső embereket, néha enni sem volt idejük, mondja az Írás. Egyik oka ez lehetett annak, hogy korán hajnalban vonult felre imádkozni, amikor mások még pihennek, és Ő csendben lehet együtt mennyei Atyjával. A másik nyilvánvaló ok pedig az, hogy imádsággal, Istennel való meghitt közösséggel készült minden nap elvégzendő feladataira, noha Ő maga volt Isten Fia, itt a földön szüntelen vezetést, irányítást kért, kapott és azt megköszönte az Atyának. Ahhoz, hogy Jézus Krisztus minden nap Isten dicsőségére munkálkodhasson, hirdesse a megtérést, Isten országát, embereket hívjon el, meggyógyítson testi és lelki bajokat, ehhez imádságra, Isten közösségére volt szüksége. Ma lehet, hogy sokan úgy gondolják, az eredményes szolgálatvégzéshez pihenésre, testi erőre, egészségre van első sorban szükségünk, ha pedig ez megvan, akkor a lelki munkát is eredményesen végezhetjük. Megkérdem az ige alapján önmagamtól, hányszor vagyok készen arra, hogy áldozatot hozzak az Istennel való közösség érdekében. Nagyon egyszerű szintig lebontva az üzenetet, azt kell mondjam, hogy igazán csak 5 percem van reggeli áhítatra, mert másként elkések munkából, vagy a gyerekekkel nem érek idejében az iskolához, vagy inkább az lenne az igaz, hogy nem vagyok hajlandó negyed órával korábbra állítani a csergőórát, hanem a magam kényelme szerint ébredek, s ennek függvényében osztom be a maradék időt? Ugyanígy átgondolhatom az esti programom, a szombati időbeosztásom, a vasárnapot, az Istennel töltött időt, az imádságaim felületességét, rövidegét, sietős hangnemét. Jézus nem csak korán, hanem nagyon korán felkelt, és imádkozott. Fontoljam meg saját életemben az imádság idejét, úgymint azt, hogy mikor és azt is, hogy mennyit, azután jöhet majd a hogyan imádkozzam kérdése.

2013. december 7. – szombat

A zsoltárok könyve 31,23: Én már azt gondoltam ijedtemben, hogy eltaszítottál magadtól. De te meghallgattad könyörgő szavamat, amikor hozzád kiáltottam segítségért.

Az vesse a zsoltárosra az első követ, aki még soha nem gondolkozott hasonlóan. Akár Dávidról, aki ezt a zsoltárt írta, akár más istenfélő emberről el lehet azt mondani, hogy milyen kicsinyhitű, Isten irányába bizalmatlan, hiszen az ÚR annyiszor bizonyította már, hogy idejében készen van Nála a szabadítás, megérkezik megfelelő időben a segítség. De az emberek megfélemlenek az Ő hatalmáról és szeretetéről, csak a pillanatnyi veszélyt látják, és felelőtlenül ilyen súlyos feltételezésbe bocsátkoznak, hogy talán Isten eltaszította őket magától. Egyetemesen nem merem mondani, mert kivételek lehetnek, de nagy többségre merem mondani, hogy érvényes, voltunk már hasonló helyzetben, tettünk már ilyen kijelentéseket, sőt, súlyosabbakat is ezeknél. Mindez nem mentegetőzés, nem jelenti azt, hogy igazunk volt, lehetett volna valóban több hitünk, Isten iránt nagyobb bizalmunk, de mégis, sajnos, voltunk már így sokan, hogy megkérdeztük önmagunkban, vajon számíthatunk-e mg Isten segítségére, irgalmára. A kérdés mögött pedig az van, hogy valamilyen nyomorúságban volt Dávid, kerültünk sokszor magunk is, és éreztük, tudtuk, hogy Istennek igaza lenne, ha nem figyelne ránk, megérdemelnék azt, hogy büntetésből magunkra hagyjon. Dávid azt írja, hogy ijedtében gondolta, hogy az ÚR eltaszította őt. Azaz ijesztő és szörnyű lenne az, ha Isten csak igazságos lenne, csak igazságot gyakorolna, és nem fordulna felénk irgalmasan, könyörülettel. Bízál én lelkem, Isten nem taszított el, noha megérdemelnéd, hanem Fiára való tekintettel még mindig kész magához fogadni a bűnbánó embert, meghallgatja könyörgését annak, aki remegő szívvel, néha helytelen gondolatokkal, de mégis Hozzá fordul, Tőle várja, kéri, reméli a segítséget.

2013. december 8. – vasárnap

Máté evangéliuma 6, 31-32: Ne aggódjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? - vagy: Mit igyunk? - vagy: Mit öltünk magunkra? Mindezt a pogányok kérdezzetik; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre.

Pogányoknak azokat nevezi a Szentírás, akik nem tagjai Isten választott népének, így nem ismerik Őt, nincs Istennel kötött szövetségük, nem tudják, mi az a gondviselés, nem bízták életüket az Úrra. Mindezt ők csak magukban, a földi körülmények alakulásában, esetleg emberekben bíznak, s így állandó keresésben vannak, mit és honnan, s főleg hogyan szerezzenek meg a mindennapi szükségekre. Nagyjából ezekkel a szavakkal lehet jellemezni a legtöbb mai ember életét, noha statisztikák szerint a világon mintegy kétmilliárd körül van azok száma, akik keresztyéneknek számítanak. Amikor valaki nem is gondol Istenre, eszébe sem jut Isten hatalma és gondviselő szeretete, hanem csak önmagára, pénzére, képességeire, emberekre, földi körülmények alakulására számít, az ige szerint az ilyen ember pogánynak mondható, hiszen úgy viselkedik, mint azok, akik nem ismerik az Urat. Isten gyermekei gyermeki bizalommal tekintenek mennyei Atyjukra. Gyermekként bennem soha nem merült fel olyan kérdés, hogy szüleimnek honnan van pénzük kenyeret venni, meg ruhát, időnként édességet, ajándékot. Az nagyon természetes volt, hogy az én dolgom a játék, és az, hogy ha éhes vagyok enni kérjek, ha tél van, vastag ruhát vegyenek elő, hogy abba öltözzek, ha bármire szükségem volt, bizalommal fordultam hozzájuk. Így szeretnék ma Istenre tekinteni, mint Aki nekem Krisztusban Atyám, Benne bízom, tudom, mindazt kirendeli, amire szükségem van.

2013. december 9. – hétfő

Pál levele az efézusiakhoz 1,17: A mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt.

Soha nem terjedt ilyen gyorsan az információ, mint napjainkban, soha ennyi ismerethez nem volt hozzáférése az embernek, mint ma. Ennek néha nem csak jó, hanem veszélyes következményei is lehetnek. Van olyan, aki már nem megy orvoshoz, bizonyos fájdalmak, vagy tünetek esetén, hanem rákeres a világhálón, és az ott található leírások alapján dönti el, mi okozza a fájdalmat, és azt is, hogy miként fogja kezelni magát. Ugyanígy azt gondolja sok ember, hogy Isten ismerete is csupán ismeretek mennyiségének kérdése, ezért már nincs szüksége egyházra, lelkészre, közösségre, hiszen ma már sokkal többet lehet megtudni a világhálón, mint amennyit egy lelkész ezelőtt két-három évtizeddel elolvashatott. Isten ismerete azonban, ezen és más igék alapján is tudjuk ezt, nem adatok mennyiségének kérdése. Nem az ismeri meg jobban Istent, akinek több ideje van olvasni, vagy jobban tud böngészni. Isten ismeretéhez olyan bölcsességre van szükségünk, amit egyedül Ő adhat nekünk, olyan kijelentésre, mely nem csak adatközlés, hanem annál sokkal több, és minőségileg egészen más. Ennek a kijelentésnek csodája az, hogy noha fölötte áll minden információ átadásnak, mégis, ezt megértheti az egyetemi tanár és felfoghatja még az írástudatlan bennszülött is. Hiába próbálnánk magyarázni, szabályokkal, tételekkel körülírni, nem lehet. Az ÚR munkája a kijelentés, az Ő ajándéka a Lélek, Aki megadja a bölcsességet ahhoz, hogy megismerjük Istent. Mindezt csak hálát adhatunk, hogy érdemtelenül részeltetett minket is ebben a csodában, hogy Krisztus által nem csak ismerhetjük mennyi Atyánkat, hanem jöhetünk is Hozzá, Vele közösségben élhetünk.

2013. december 10. – kedd

A példabeszédek könyve 15,1: A higgadt válasz elhárítja az indulatot, de a bántó beszéd haragot támaszt.

Egyik legnehezebb gyakorlata keresztyén életvitelünknek ez, a valós helyzetben cselekedni azt, amit elméletben vallunk. Prédikációk és bizonyágtételek szólnak arról, hogy miként kell a feszültséget Isten gyermeke elkerülje, szelídségről, béketűrésről, jóakaratról számtalan tanítást ismerünk, hallottunk. Sok olyan példát is szoktunk emlegetni, amikor Isten gyermekei megbocsátottak, jóakarattal fordultak azok felé, akik ennek fordítottját tanúsították irántuk, ezekben a példákban sokszor ez a magatartás meghozza a maga gyümölcsét, áldásos következménye lesz. Amikor viszont magunk vagyunk nagyon feszült hangulatban, nehéz kérdések előtt, esetleg rosszindulatot, gonoszságot tapasztalva, akkor vérmérsékletünknek fontos szerepe van abban, hogy miként válaszolunk ezekre az indulatokra. Isten akarata előtt ne mentegetőzünk, még természetünkre, öröklött vérmérsékletünkre hivatkozva sem. Inkább próbáljuk meg az ígét komolyan venni minden helyzetben. Mielőtt szólnánk, indulatunknak, haragunknak helyet adnánk beszédünkben, kérjük Istent, munkálkodjon bennünk, hogy ha kell, hallgatni tudjunk, ha pedig szólnunk szükséges, higgadtan, bántás szándéka nélkül tudunk beszélni. Gyakran kellett szégyenkezve, de ugyanakkor hálaadással megköszönnöm Istennek, hogy megszólalásom előtt adott pár másodpercet, amikor Tőle kérhettem segítséget. Volt olyan is, amikor talán csak két másodperc lehetett, de magamban azt tudtam mondani, Atyám, nem engedheted, hogy a gonosz felülkerekedjék, most nagyon odamondok ennek az embernek, most aztán leleplezem, megszégyenítem, ideje már elhallgattatni. S amikor így tudtam Isten előtt imádkozni, nem ritkán tapasztaltam, csodálkozva, hogy a beszélgetés hangulata egészen megváltozott, még mielőtt azt jómagam elrontottam volna. Mások is hozzászóltak, megoldást is találtunk, az általam „gonosznak” minősített személy hozzáállása is építő lett, ilyenkor igazán csak azt tudom mondani, köszönöm Istenem, valóban, nagyobb, bölcsőbb vagy minden elképzelésnél, csodálatos, ahogyan Te tudsz munkálkodni. Köszönöm, Uram!

2013. december 11. – szerda

János első levele 3,1: Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk.

Sok mindennek neveznek minket, neveznek másokat, és nem azok vagyunk. Máskor az a helyzet, hogy csak neveznek, annak tartanak, s mi is annak tartjuk magunkat, de nem vesszük észre, hogy ettől még nem lesz igazzá az állítás. Az első állítás szerint sok mindennek neveznek, amik nem vagyunk. Ez lehet jó is, rossz is. Azaz megtörténik, hogy jobbnak lát minket a világ, mint amilyenek vagyunk, olyan tulajdonságokkal ruház fel, melyek a valóságban nem jellemzőek ránk. És ugyanígy lehet az állítás negatív, rólunk, tetteinkről mondhatnak téves dolgokat. A második kategória az, amikor valamit mások is, magunk is mondunk, de mégsem teljesen fedi a valóságot. Lehet, valakiről azt mondják, hogy jó szakember, irodavezető, mert jól megy a részleg, melyért felel, a valóságban azonban minden addig megy jól, míg nem szól bele a segítőinek munkájában, egy csapat végzi eredményesen a munkát. Lehet tovább gondolni ezeket az állításokat, és megkísérelhetjük mindezt alkalmazni, kérdés, vizsgálat formájában arra az állításra, hogy Isten gyermekei vagyunk. Aligha van olyan keresztyén, akiről ne mondták volna már azt, hogy csak névleg Isten gyermeke, mert sok minden helytelen még az életében. S még többször, mint ahogyan azt másoktól hallhattuk, mi magunk fogalmazzuk meg a kérdést, vajon csak nevem az, hogy Krisztus követője, hiszen kicsinyhitű, hamar csüggedő, sokszor reménytelen, kétségeskedő ember vagyok, lehet-e az ilyen Isten gyermeke? Ezért is mondja az apostol az igében, hogy az a tény, hogy Isten gyermekei vagyunk, az Isten irántunk tanúsított nagy szeretetének az eredménye. Nem azért vagy Isten gyermeke, mert mindenben tökéletesen követed az Urat, bárcsak így lenne, de sajnós, nem így van. Nem is azért, mert mások annak látnak, gondolnak. Isten gyermekének neveztetel az ÚR szeretetéből, és valóban az Ő gyermeke vagy, Hozzá tartozol, Krisztus örökostársaként tekint rád az Atya, erről a Lélek tesz bizonyosságot, az igében is, a te bensődben is. Legyen az ÚR ajándéka ez a felismerés, az igének elfogadása, önmagunkra alkalmazása, örvendjünk ma ennek: Isten gyermekei vagyunk!

2013. december 12. – csütörtök

Mózes negyedik könyve 11,23: Hát olyan kevés az Úr ereje? Majd meglátod, beteljesedik-e az én beszédem, vagy sem.

Számoljunk. Isten azt ígérte Mózesnek, hogy húst ad enni a népnek. Mózes első gondolata erre, hogy vajon mennyire is van szükség ahhoz, hogy a mintegy hatszázezer ember, akik kijöttek Egyiptomból, és most a pusztában vándorolnak, mondjuk napi egy alkalommal, egy hónapon keresztül húst egyen. Számoljunk tehát, legyen elég napi egy kiló hús öt embernek, vagy akár tíz embernek, hogy legalább kóstolni jusson, nem jóllakásra. Az akkor tíz embernek egy kiló, tízezernek ezer kiló hús, hatszázezernek pedig napi 60.000, vagyis hatvanezer kiló hús. S ezzel még csak a minimálist, a kóstolás szintjét számoltuk. Nem tudom pontosan, mennyi hús is lehet egy szarvasmarha, vagy egy juh levágása után, csak feltételezzük, hogy előbbiből 300 kiló, utóbbi esetén 10 kiló hús marad. Akkor ez naponta jelentene 200 darab tehenet, vagy hatezer juhot. S mindezt egy egész hónapon keresztül, minden nap? Igaza van Mózesnek, ez mégis csak elképzelhetetlen, szinte lehetetlen. Isten azonban nem azt mondta Mózesnek, hogy képzelje el, azt sem parancsolta, hogy számolja ki, azt pedig végképp nem kérte, hogy maga, vagy főemberei szerezzék meg ezt a hatalmas mennyiségű húst. Isten „csak” megígérte, hogy megadja a népnek, hogy húst fognak enni. És Ő mindig beteljesíti szavát. Neki az sem lehetetlen, amit mi sem elképzelni, sem megmagyarázni nem tudunk. Isten nem azt kérte a későbbi időkben népétől, hogy tervezzék meg az idegen népek legyőzését, hanem azt, hogy bízzanak Benne, Ő hatalmasan cselekszik majd az övéiért. Azt viszont újra figyeljük meg, jegyezzük meg, az teljesedik be, amit Ő mondott, Isten

beszéde lesz valósággá, az Ő akarata előtt nincs akadály. Az ige nem számolni, tervezni, elképzelni tanít, hanem azt kéri benne Isten, higgyünk az Ő hatalmában és irántunk való szeretetében, és figyeljünk ígéreteire, mert mindaz, amit Ő mond, beteljesedik.

2013. december 13. – péntek

János evangéliuma 15,12: Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket.

Valószínű, hogy tíz emberből kilencen az ige kulcsszavának a szeretet szót tartják, ebben az igében az ÚR Jézus arra hívja tanítványait, követőit, hogy szeressék egymást. Nem lenne helyes fontossági sorrendet felállítani, nem fogalmazhatunk úgy, hogy fontosabb, vagy kevésbé fontos, de legyen szabad ebből az igéből egy másik szó jelentőségét is kiemelnünk, ez pedig az „úgy” szócska. Az ige akkor is nagyon fontos parancsot fogalmazna meg, ha csak annyit jegyzett volna le Jézus szavaiból, hogy az Ő parancsa, hogy szeressük egymást. Ha viszont csak ennyi lenne az ige, innen indulhatna az emberi bölcsesség és bölcselkedés, magyarázat és magyarázkodás, hiszen ma nagyon sokféleképpen értjük azt, hogy mit is jelent a szeretet, hogyan is szeressük embertársainkat. Elemzések ezreihez jelenthetne alapot egy ilyen mondat, akár az is kiderülhetne, hogy mindenki szereti felebarátját, csak mindenki másként értelmezi és éli meg ezt a szeretetet. Az igében azonban ott van egy a két betűs szócska: úgy. Szeressétek embertársaitokat, követőim, úgy, ahogy tapasztaljátok folyamatosan, hogy én szeretlek titeket. Innen már nem lehet az emberi okoskodás útján indulni, hanem egyetlen feladatunk ahhoz, hogy helyesen értsük a Megváltó szavait az, hogy az Ő szeretetét lássuk meg, fogadjuk el, majd kövessük. Ez a szeretet kezdődik akkor, amikor még az Atya dicsőségében önként jelentkezik a Megváltó arra, hogy Isten Őt közénk küldje, és folytatódik egész földi életében, minden nap, minden szóban, tettben, áldozatban. Az Ő szeretete az önfeláldozásban teljesedik ki, amikor életét adja értünk. Szeretete feltámadása után sem kisebb, hiszen az Atya előtt jár közben értünk, és számunkra is elkészíti a helyet az örök dicsőségben. Mindig mindent értünk, áldozatot, szenvedést, halált is vállaló szeretet az ÚR szeretete irántunk. Nem kevesebbet kér gyermekeitől, tőlünk. Más nem tudok erre válaszolni, mint egy ismert igehirdető szavait: így szeretni nem tudok, de segítségeddel akarok.

2013. december 14. – szombat

A példabeszédek könyve 21,21: Aki igazságra és hűségre törekszik, életet, igazságot és megbecsülést talál.

Egyetlen szóra összpontosítsunk, a megbecsülésre. Minden ember szeretné, ha megbecsülnék, mindenki vágyik a tiszteletre, megbecsülésre. Ezt viszont sokféleképpen szeretnénk elérni. Elég gyakran hallottam olyat, hogy valaki kikéri a megbecsülést élettársától, gyermekeitől, főnökétől vagy beosztottjaitól, kollégáktól, bárkitől is. Olyankor történik ez, amikor valaki úgy érzi, hogy nem kapja meg a neki járó figyelmességet, megbecsülést, és leggyakrabban keserűen, ön-sajnálkozva panaszkodik, vagy, ha módja van rá, követeli, hogy őt becsüljék meg. Elég szomorú, amikor valaki sorolja, mennyi mindent tett, amiért több megbecsülést érdemelne. A másik véglet talán az, amikor nem kéri ki magának az ember, de szüntelen érzi, hogy még mindig nem értékeli őt aszerint, amit és ahogyan cselekszik, nem kapja meg a neki járó megbecsülést, esetleg jutalmat. Ilyenkor pedig hajlamos még jobban törekedni, még többet dolgozni, teljes kimerülésig hajszolni önmagát, hogy végre vegyék észre, kapja meg azt, amit jogosnak gondol és elvár. Mert legtöbbször nem csak szeretnék, hanem el is várják a tiszteletet és a megbecsülést, keresik annak módját, hogy ezeket tanúsítsák irányukba mások. Az ige is beszél a megbecsülésről, de nem arra biztat, hogy törekedjünk megbecsülést kivívni, elérni az emberektől. Bölcs Salamon azt tapasztalta, hogy megbecsülik az olyan embert, aki igazságra, hűségre törekszik. Nem a

jutalom van annak szeme előtt, aki az igazságot szereti és igazság szerint él, nem arra vár, hogy miként fogják magasztalni őt az olyan ember, aki hűség. Igazságra és hűségre törekedni nem azért fog Isten gyermeke, mert akkor majd meg fogják becsülni. Isten igazságos és hűség, az Ő gyermekeinek életében a legtermészetesebb törekvés az, hogy ezekben is kövessék Istenüket, az Ő akaratát, Krisztus példáját. Nagyon leegyszerűsítve azt is mondhatjuk, a jó tanuló nem az első helyet akarja megszerezni, hanem minden nap elkészíti a házi feladatokat, aztán év végén kiderül, hogy kiváló eredményeiért megjutalmazták. Mai házi feladatunk az igazságra, hűségre törekvés. Isten elhozza a megbecsülés idejét is, akarata szerint megfelelő időben.

2013. december 15. – vasárnap

Pál levele a galatákhoz 6,7: Ne tévelyegjete: Istent nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is.

Hátha, mégis, talán. Azt mondják a szakemberek, arról beszélnek azok is, akik ezzel már rég foglalkoznak, és komoly tapasztalatuk van e téren, hogy ha egy bizonyos gabonát szeretnénk termesztani, akkor megvan annak az ideje, hogy mikor kell a területet megszántani, bevetni, mennyi vetőmagot szükséges használni, milyen módszerekkel lehet a gyomnövényeket kiirtani. Van, aki mégis azt gondolja, hogy mindezt nem tartja számon, hanem máskor fog vetni, más mennyiséget, mert neki csak akkor lehet, annyit tud arra fordítani. Utána viszont reménykedik, hátha lesz jó termés, talán így is sikerül, mégis eredményes lesz a befektetés. Ezt a példát követi nagyon sok ember, néha mi magunk is a lelki élet terén. Isten kijelentette a Szentírásban mindazt, amit tudunk szükséges Róla, önmagunkról, a bűnbocsánat és a megváltás útjáról, földi és örök életünkről. Mi pedig sokszor ismerjük az ÚR akaratát, értjük vezetését, de a hozzáállásunk mégis az, hogy hátha lesz kivétel, talán kevesebb is elég, másként is sikerül. Csak ezt az egyet, csak most, csak pár napig még, aztán minden egyenesbe kerül, megváltozik, jó lesz. Pál apostol által Isten minket is figyelmeztet, szeretetével megszólít a kegyelmi időben, amikor még lehet változni: ne tévelyegjete. Ha másként is lehetne, akkor Isten ígéje lenne hiábavaló, ez az Ő megcsúfolását jelentené. De nincs más út, nincs hátha és talán, hanem amit vetsz, azt aratod majd. Ha pedig Isten vet, életedben, akkor az aratás is olyan lesz. Ha saját vetőmagot használsz, vagy másoktól kölcsönzöttet, az eredmény is olyan emberi és gyarló lesz. Ha az ige a vetőmag lelkedben, akkor jó gyümölcsöt hoz. Szánjunk egy kis időt arra, hogy elgondolkozzunk, mit is szeretnénk a lelkiekben elérni, mire vágyunk életünkben, utána meg kérjünk az Úrtól világosságot, erőt, bölcsességet és áldást, hogy megfelelő módon megfelelő mag, vetés, befektetés jusson szívünkbe, aminek gyümölcse majd Isten dicsőségét szolgálja, és nekünk is áldást jelent.

2013. december 16. – hétfő

A zsoltárok könyve 5,13: Mert te, Uram, megáldod az igazat, körülveszed kegyelmeddel, mint pajzssal.

Mai számítógépes technikával olyan filmeket is készítenek, melyek valóságghűen ábrázolnak középkori háborús jeleneteket, legalábbis nagyon élethűen bemutatják azt, amit a rendező gondol, feltételez arról, milyen is lehetett azokban a korokban harcolni. Valamennyire mi magunk is elképzeljük, mit jelenthetett azokban az időkben csatába indulni, lándzsákkal, kardokkal felszerelve szembenézni az ellenséggel, s nagyon valószínű, hogy hálát adunk Istennek, hogy nem abban a korban élünk. Az ilyen csatákban igen fontos eszköz lehetett a pajzs, akinek jó védőeszköze volt, és azt meg is tanulta jól használni, megvédhette magát, élete, testi épségét sokkal nagyobb valószínűséggel megőrizhette, mint azok, akiknek nem volt megfelelő védőeszközük. Az igében Isten azt ígéri az igazaknak, hogy Ő maga lesz pajzsuk, körülveszi őket kegyelmével, és ahol Isten kegyelme vigyázza az embert, ott teljes a biztonság.

Ma már nem fenyeget minket kard és lándzsa, de életünket, lelkünket, üdvösségünket ezernyi módon szeretné megsebezni, elveszteni az ellenség. Sokféleképpen kapjuk az ütéseket, s ha Isten gyermeke szívében – lelkében vérzik, megsebesül, már nem tud teljes erővel és megfelelő módon harcolni az ÚR ügyéért. Nagy vigasztalás számunkra, hogy mi tudjuk, semmi nem érhet minket Isten tudta nélkül, mert ő a mi erős pajzsunk, oltalmazónk, őriző pásztorunk.

2013. december 17. – kedd

Lukács evangéliuma 12,34: Mert ahol a ti kincsetek van, ott lesz a ti szívetek is.

Vajon hogyan lesz valaki műgyűjtő? Mikor, hogyan dönti el valaki, hogy akkor festményeket gyűjt, vagy mondjuk bélyegeket? Gyakran a gyermekek a szülők mesterségét, hivatását, vagy éppenséggel hobbyját folytatják, amire azt mondják a szülők, nem rejtett büszkeséggel, hogy génjeiben van a gyermeknek az, amit a szülő is szeret. Az is lehet, hogy csak azért teszi ugyanazt, mint szülei, mert ezt látta, ez volt rá hatással. Ha más környezetbe kerül, már nem biztos, hogy megmarad az előző értékrend. Sokszor megfigyelhetjük, hogy milyen nagy hatással vannak egymásra a fiatalok, de azt is, hogy miként alakul ki fokozatosan, és mégis elég rövid idő alatt egyes ember életében az értékrend. Mindkét irányba igaz, azért szeret és tart értékesnek valamit az ember, mert sokszor vagy sokat foglalkozott azzal, és azért foglalkozik sokat kincseivel, mert szereti azokat. Mindebből levonhatjuk azt a következtetést, hogy nem csak a gének, nem csak a környezet, külső hatások alakítják ízlésünket, értékrendünket, hanem mi magunk is, tudatosan, vagy kevésbé tudatosan jelentős mértékben felelősek vagyunk abban, hogy mi is az, amit kincsnek, értéknek tartunk. S ha azt is hozzá tesszük, hogy a bibliai korban a szív a teljes embert jelentette, akkor kezdjük érteni, miért mondta Megváltónk, hogy ahol a kincsünk, ott a szívünk is. Vigyázzatok, mert felelősek vagytok azért, hogy mi a kincsetek, s nem lehet elhárítani a felelősséget azzal, hogy ilyen vagyok, ilyenek voltak szüleim, így neveltek, ezt láttam, ezt hozta a környezetem. Gyűjtsetek maradandó, valódi értékeket, legyen kincsetek az, ami az örökkévalóságban is érték lesz, s akkor a legnagyobb nyereség lesz már itt, s teljeseedik ki egykoron, hogy ott lesz szívetek, életetek is.

2013. december 18. – szerda

Ézsaiás próféta könyve 42,8: Én vagyok az Úr, ez a nevem, nem adom dicsőségemet másnak, sem dicséretemet a bálványoknak.

Furcsák, érthetetlenek vagyunk mi emberek. A mai emberek közül is sokan azt hangoztatják, hogy nem tudnak Istenben hinni, mert ők racionálisan gondolkodnak, és Isten létezésére nincs ésszerű magyarázat. Ugyanezek az emberek igen gyakran babonások, vagy jógára, meditációra járnak, lakásuk és irodájuk berendezésénél szakértő véleményét kéri ki, ahhoz, hogy a pozitív energia domináljon. Isten nincs, mondják, de a csillagok állása döntően befolyásolhatja sorsuk alakulását. Ugyanennyire érthetetlen volt a bibliai időben a választott nép magatartása is. Egyiptom minden varázslója, azok minden mesterkedése elégtelennek bizonyult Isten csapásainak megállításához, de ezek az elemi csapások elkerültek a nagy országban egy piciny területet, azt, ahol a választott nép tagjai laktak. A pusztai vándorlás során látták, hogyan óvta őket Isten, bármelyik nép, akármilyen hatalmas is lett volna, tehetetlennek bizonyult, ha a zsidókat akarta volna legyőzni, függetlenül hadi felszereléstől, katonák számától. Sorolni lehetne még sokáig a példákat, arra nézve, hogy milyen sokszor láthatták a környező népeknél a letelepedés után is, hogy azok istenei tehetetlenek, erőtlenekek, nem hallgatnak meg imádságokat, az egy igaz Isten pedig gyakran kijelenti magát, hallja a bajból Hozzá kiáltó szavát, hatalmasan cselekszik népe érdekében. Mindezek ellenére többször megtörtént, hogy a nép elfordult Istentől, idegen bálványok előtt hódolt. Isten pedig ismételen, dorgálásként is, figyelmeztetésként is, de ugyanakkor a megtérés, Hozzá fordulás lehetőségeként is megszólítja népét, és elmondja nekik újra azt, amit jól tudnak, de nem tartották

magukat ehhez a tudáshoz: egy Isten van, aki élő, igaz, dicsőséges, hatalmas, minden egyéb csak emberalkotta bálvány. Dicsőség, tisztelet, hódolat, imádat, dicsőítés pedig egyedül az élő Istennek jár, csak Őt illeti. Forduljunk ma hitttel, imádattal, magasztalással a kegyelmes Isten felé, aki ma is kijelentette magát, igéje által megszólított minket.

2013. december 19. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 55,11: Ilyen lesz az én igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.

Isten úgy közli akaratát velünk, emberekkel, ahogyan azt mi meg tudjuk érteni. Szól hozzánk Isten a természet nagysága, csodálatos volta által, s ebből mi meglátjuk, milyen hatalmas a mi Istenünk, ugyanakkor milyen csodálatos, hiszen mindaz, amit teremtett gyönyörű, fenséges, nagyszerű. Szól hozzánk Isten a történelem által, megismerhetjük korábbi eseményekből, népek életéből azt, ahogyan gondolt visel az ÚR az övéiről, oltalmazza hatalmas kézzel választottait. Szól Isten lelkiismeretünkben is, amit megmagyarázni tudományosan nehezen lehetne, de az ÚR gondoskodott arról, hogy minden ember szíve mélyén ott legyen a „kisharang”. Amit viszont mi, emberek legjobban értünk, az a szó, a beszéd, az Írás. Egymással is szavak által kommunikálunk leghatékonyabban, Istent is a kijelentett igéből ismerjük meg legteljesebben. Az igében Isten mindazt elmondta, amire szükségünk van, ahhoz, hogy Őt, akaratát, terveit megismerjük, ahhoz, hogy bűnbocsánatot nyerjünk, teljes életet éljünk, mindenben az Isten szándékát valósítsuk meg, és elérkezzünk a földi élet után az Ő országába. Ez a kijelentés tehát szavak által érkezik hozzánk, de ne tévesszen ez meg. Azért szavak által, mert mi ezt értjük, így Isten a mi szintünkre jön, a mi értelmünk szerint szólít meg, de Isten kijelentése mégsem szavak halmazát jelenti. Nem hasonlítható az emberi beszédhez, közléshez. Nem lehet azt tenni a kijelentéssel, amit bármely emberi szóval, ahogy például a közmondás fogalmaz, az egyik fülünkön be, a másikon ki. Isten szavai, beszéde nem veszhet el, és nem száll el üresen az éterben. Az Ő kijelentése, az Ő igéje több, mint szó, mert cselekvő hatalom is. Értelmünket meghaladó hatalom az, mely szól, hogy ismét általunk felfogható módon fogalmazzon az Írás, szól, tehát, és meglesz. Szavával teremt, Szavával cselekszik, az Ő Szava a Lélek munkája által mennyei akaratot visz véghez. Érdemes tehát így gondolni a kijelentett igére, és így fogadni engedelmisségre kész lélekkel Isten üzenetét. Ha Isten igéje életünkben is elvégzi azt, amiért az ÚR azt küldte, az számunkra a legnagyobb áldás. Szólj, Uram!

2013. december 20. – péntek

Mózes ötödik könyve 4,2: Semmit se tegyetek ahhoz az igéhez, amelyet én parancsolok nektek, se el ne vegyetek abból! Tartsátok meg Isteneteknek, az Úrnak parancsolatait, amelyeket én parancsolok nektek.

Az ember minden korban értett ahhoz, hogy Isten igéjét megváltoztassa. Igaz, nem szoktuk azt mondani, hogy az ige nem jó, vagy hiányos, hanem „csak” alkalmazzuk, érthetővé tesszük, megkeressük az eredeti szándékot, és így tovább. Nagyon sok olyan magyarázatot hallottam már, amikor egy egyszerű, érthető igéből mindenféle üzenet hangzott el, kivéve az, amit az ige megfogalmazott. Ha az ige azt mondja, és ez Isten kijelentése, hogy ne lopj, akkor én azt úgy értem, hogy ne vegyem el azt, ami nem az enyém. Ha viszont sok magyarázatot hallgatok, az is lehet, hogy kiderül, az ige egyetlen üzenetet nem fogalmaz meg, azt, hogy ne vedd el a másét, de sok minden más van benne. Ebben a két szavas felszólításban szó van, legalábbis emberi magyarázatok szerint a társadalmi egyenlőtlenségekről, a tőkéről és a tulajdonjogról, kizsákmányolásról és szociális segélyezésről, történelmi korok tanításai és azok bírálata is benne van, de még a mai tisztviselők erkölcsi kódexének alapját is képezi, sok minden mással egyetemben. De azt egyáltalán nem jelenti, hogy ne vedd el azt, ami az állam tulajdona, szó sincs benne

arról, hogy ha nem látnak, az is bírálendő. Ha valódi szükség miatt kell valamihez hozzájutni, vagy ha amúgy sem használna valamit annak tulajdonosa, az nem lopás, és megint csak sokáig lehetne folytatni a gondolatmenetet. És ez csak egy kicsi példa. Jó lenne megpróbálni egyszer úgy olvasni a Hegyi beszédet, vagy Jézus más tanításait, hogy mit jelentene mindenik mondat, ha soha nem olvastam volna róla magyarázatot, s nem hallottam volna értelmezést. Ez nem jelenti azt, hogy téves lenne minden magyarázat, hiszen Isten emberei az ÚR Lelkét kérik, amikor tanítanak, ugyanakkor emberek között nincs senki tévedhetetlen. Isten adjon bölcsességet, lelki világosságot, s nem utolsó sorban hitbéli bátorságot, hogy igéjét, akaratát kiegészítés és megcsonkítás nélkül fogadjuk el, helyesen értsük és készek legyünk annak engedelmeskedni.

2013. december 21. – szombat

Márk evangéliuma 2,27: A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért.

Isten az ember érdekében parancsolta meg a szombat megtartását, és nem azért teremtett embert, hogy legyen, ki megtartsa a szombatot, fordítom le magamnak Jézus szavait. Kinek adta Isten a nyugalom napját? Az embernek. Mire? Hogy semmi dolgot ne végezzen azon, kipihenje az előző hat nap fáradságát, és eszébe jusson a Teremtő, Aki maga is pihent a hetedik napon. És mi a gyakorlat? Az, hogy már nem is az a kérdés, hogy szombat, vagy a hét első napja, azaz vasárnap legyen az Úrnak szentelt idő, hanem az a kérdés, hogy a két napot egybe véve mennyi munkát vagyunk képesek elvégezni. Isten az embernek, az emberért adta a nyugalomra való felszólítást, mi pedig testileg végsőkig kimerítjük magunkat, azért, hogy többet szerezzünk a földi kincsekből. Nem az emberre, önmagunkra, egészségünkre, azaz egész-voltunkra, testi-lelki épségünkre tekintünk, hanem a mammonra, pénzre, gyarapodásra. Van egy másik véglet is, ez is nagyon elterjedt, akár szombat, akár vasárnap lenne, a lényeg a szórakozás, kikapcsolódás, élvezetek hajszolása. Isten, aki alkotta az embert, tudja, hogy szükségünk van a pihenésre, lelkünknek is, testünknek is kell az elcsendesedés, nyugalom. Isten gyermekei, mi magunk is sokszor megtévesztjük magunkat. A szombatot nem tartjuk, ezen a napon dolgozunk legtöbbet, hogy másnap pihenhessünk, ilyenkor jut kis idő saját feladataink elvégzésére. A vasárnapot az ÚR napjának nevezzük, és legtöbbször igyekszünk is elmenni a templomba, ahol egy órán keresztül Istenre figyelünk. A közösségi alkalom után azonban legtöbbször már nem az Úrral igyekszünk tölteni az ÚR napját, hanem mi is kikapcsolódásra, szórakozásra, egyebekre törekszünk. Isten adott hetente egy napot az emberért, hogy testileg pihenne erőt gyűjtsünk, és ami még fontosabb, az ember érdeke, hogy az Úrral közösségbe legyen, így lelkileg is megerősödjön, ismeretben, hitben, buzgóságban gyarapodjon. Legyen egy nap minden héten az ÚR napja, nem a pénz, nem a zene, nem a szórakozás, nem semmi más, hanem az ÚR napja, Neki szentelve. Ebből nem Istennek, hanem magunknak lesz nagy nyereségünk.

2013. december 22. – vasárnap

János első levele 2,3: És abból tudjuk meg, hogy ismerjük őt, ha megtartjuk az ő parancsolatait.

Emberi gondolkodás szerint azt ismerem, akiről sokat tudok. Tudom, hogy néz ki, milyen nemzetiségű, vallású, mit szeret és mit nem, minél több ilyen információm van valakiről, annál inkább mondhatom, hogy ismerem, jól ismerem. Isten megismerésében is fontos az, hogy minél többet tudjunk Róla, a Biblia nagyon sok mindent elmond Isten hatalmáról, akaratáról, elvárásáról, terveiről, amiket az övéinek készített. Mégis, Megváltónk arról beszél ebben az igében, hogy Isten ismerete nem elméleti tudás csupán, nem az mondhatja magáról, hogy ismeri Istent, aki nagyon sokat tud Róla. Hiszen az ÚR Jézus azt is tanítja hogy az örök élet is abból áll, hogy megismerjük Istent, akkor pedig nem gondolhatjuk,

hogyan az örök élet azt jelentené, hogy ismereteket halmozunk, elméleti tudásunkat bővítjük csupán. Az ismeri Istent, mondja Krisztus, aki megtartja parancsait, aki akarata szerint él. Egy gyenge emberi hasonlat szerint jól ismerni egy péket nem azt jelenti, hogy tudom, milyen kémiai elemekből tevődik össze az általa használt élesztő, vagy azt, hogy hány fokra hevíti fel a kemencét kenyérsütéskor, esetleg erről egy szakdolgozatot írni. Ha jól ismerem a péket, számomra azt jelenti, hogy megbízom benne, és megvásárolom az általa sült kenyeret. Ha ismerem Istent, azt jelenti, hogy nem csak elméleti tudásom van az Ő hatalmáról, szeretetéről, hanem Rá bízom az életem, Őt követem, Neki engedelmeskedem. Az ige alapján mindnyájan tudhatjuk, hogy ismerjük-e Istent. Ezt a kérdést válaszolja meg mindenki önmagának, őszintén.

2013. december 23. – hétfő

Máté evangéliuma 1,20-21: Az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: "József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. Fiút fog szülni, akit nevezd el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből."

Elég keveset tudunk Józsefről a Biblia alapján. Eljegyezte Máriát, szerette őt, nem volt nagy anyagi alapjuk, de becsületes munkával remélték megszerezni mindazt, amire szükségük lehetett. Isten megszólítása előtt nem lehetett egyszerű Józsefnek. Isten meglátogatta követe által Máriát, elmondta neki azt, ami történni fog, de a Biblia arról nem tudósít, hogy Mária elmondta-e jegyesének az anyjával való találkozását. Mária elment három hónapra Erzsébethez, amikor visszajött, nem lehetett halogatni a dolgok tisztázását. Nehéz elképzelni azt is, hogy miként zajlott le a beszélgetés, és még nehezebb azt elgondolni, mi lehetett József lelkében. Ma egész biztos arra gondolna minden férfi, mennyire félreismerte menyasszonyát, mennyire bízott benne, most pedig kiderül, hogy már házasságuk előtt megcsalta, és ilyen angyalos történettel, mesével igyekszik kimagyarázni a dolgokat, ezzel még az intelligenciáját is megsértve. Nem biztos, hogy mindezt így gondolta József is, hiszen amit tenni akar, az is eltér attól, amit ma tenne legtöbb ember. El akarja hagyni Máriát, csendben váljanak el, de nem kíván nagy botrányt kiváltani. Isten közbelép, és megszólítja Józsefet. Nem tudom, van-e még az Írásokban ehhez hasonló történet, ahol Isten nem csak az egyik embert szólítja meg, hanem annak házastársát is. Az álomban való megszólítás többszörös örömet jelenthetett Józsefnek. Mária nem hazudott, igazat mondott. A jegyességet nem kell felbontani, mégis, felesége lehet az, akit szeretett. Általuk, egyszerű emberek által Isten hatalmasan fog munkálkodni. Elérkezett a megváltás ideje Isten népének életében. Pár órával korábban még szomorúan, csalódottan, a jövőről nem sok jót várva tért álomra, s íme, úgy ébred, hogy minden megváltozott, lelki állapota is, terve is, jövője is, mert Isten megszólította őt. Álomban, templomban, csendes egyedülletben, bárhol, bárhogy, de szólíts meg minket Urunk, ezen az ünnepen, segíts megérteni, elfogadni terveidet, használj minket is eszközeidként akaratod beteljesítésére.

2013. december 24. – kedd, karácsonyest

Lukács evangéliuma 2,13-14: És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az anyjával, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: "Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön béke, és az emberekhez jóakarát."

Gyermekkorom óta nem sokat változott az, ahogyan elképzelem ezt a jelenetet. Mindig úgy gondoltam, hogy Betlehem mellett kis dombon lehetett a nyáj, egy pásztor vigyázott és a többi aludt. Az angyalokról, bizonyára látott képek befolyása alatt azt képzeltem, hogy ők mindnyájan fehér ruhában vannak, szárnyakat valamiért nem képzeltem nekik, félkörben vannak, talán egy méterrel a föld fölött,

és nagyon szépen énekelnek, a pásztorok pedig szájtátva csodálják, hallgatják őket. Aztán eltűnnek az angyalok, velük a nagy világosság is, és a pásztorok, szemüket törölgetve próbálnak felocsúdni, és percek telnek el úgy, hogy egyikük sem képes megszólalni, olyan nagy élményben volt részük. Úgy gondolom, kisebb- nagyobb eltéréssel, mindnyájan ehhez hasonlóan képzeljük el ezt a történetet a Bibliából. A saját „feldolgozással” kapcsolatban egy nagy problémát fedeztem fel. Évről- évre eszembe jut ez a szép jelenet, de ritkán gondolom végig azt, hogy mit is üzent az angyali szó és ének a pásztoroknak, és mit üzen az nekem. Van egy úgynevezett „Betlehemesem”, saját képzeletvilágomban, de ugyanazt teszem, mint az emberek többsége, szépnek találom, kissé gyönyörködöm benne, de nem figyelek eléggé az üzenetre. Márpedig Isten angyalai üzenetet jöttek átadni, ami cselekvésre indította az üzenet hallgatóit. Hirdették Isten dicsőségét, az emberek iránti jóakarátát, a békességet. Mindez a megszületett Krisztusban ragyog fel, érkezik hozzánk. Ma, karácsony estéjén arra kérem Istent, tegye világossá számomra, mit jelent életemben, a közösségben, az anyaszentegyházban hallani a Krisztus születéséről szóló bizonyágtételt, értesse meg velem, velünk, mit cselekedjünk, mit jelent saját életünkben az, hogy „menjünk el, lássuk e dolgot”.

2013. december 25. – szerda, karácsony

János evangéliuma 10,27-28: Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.

Sokan, sokféleképpen, egészen amatőr szinttől magas teológiai disszertációk elemzéséig, beszéltek, vitatkoztak, tárgyalták már azt, amit a tizenhetedik században fogalmaztak meg hitvalló őseink öt alaptételben, melyek közül az utolsó így hangzik: a szentek állhatatossága, avagy üdvösségre való megtartatása. Ezt a tanítást Isten ígéje alapján legyen szabad egészen személyes hitvallásként elmondani. Jézus Krisztus azért jött erre a világra karácsonykor, hogy minket bűneinkből megváltson, nekünk örök életet adjon. Ezt az isteni ajándékot tőlünk soha, senki nem veheti el. Sok olyan helyzet adódik Isten gyermekeinek életében, amikor ez az ige óriási kapaszkodót jelent. Sokszor voltam már olyan helyzetben, amikor semmi okom nem volt arra, hogy azt gondoljam, Isten engem elfogad. Sokszor vétkeztem, megbántottam Őt, s nem ritkán hallottam a belső hangot: tényleg azt hiszed, hogy még most is megbocsát? Nem vagy elég jó, nem teljesíted megfelelően, mindenki jobb nálad. Nincs ellenérvem mindezekre, egyszerűen az ígét ismétlem, az ígére emlékeztetem önmagam, az ige az egyetlen, aminek ilyenkor hinni akarok, és mondom újra és újra: soha, senki, soha és senki, soha nem veszek el, senki nem ragadhat ki az ÚR kezéből, mert Ő ezért született karácsonykor, hogy engem is megmenten. Mindenkinek igaza van, még jómagam is azt gondolom, nem vagyok méltó az Ő kegyelmére, de nem fogom mégsem elengedni az ígét, nem mondom le szaváról, soha, senki, soha, senki. Így vagyok haszontalan, bűnös, pislákoló hitű, de mégis Hozzá tartozó juha, követője, tulajdona Jézus Krisztusnak. Köszönöm, Jézus, hogy értem is megszületted, ismersz engem, magadénak fogadtál, segíts, hogy egész életemben kövessék Téged, Pásztoromat, Gazdám, Megváltó Uramat.

2013. december 26. – csütörtök, karácsony

Pál levele az efézusiakhoz 1,3: Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban.

Vajon mire gondoltak a pásztorok, amikor azt hallották, hogy az Üdvözítő nem eljött, megjelent, hanem megszületett, mégpedig kisgyermekként, akit általuk még nem ismert okokból jászolba helyeztek. Vajon mire gondolhattak a bölcsek, amikor azt mondták nekik, hogy Izráel királyának születéséről semmit sem tudnak Izráel királyának palotájában, majd elküldték őket, hogy keressék a királyt egy kis faluban. Mire

gondolhatott a samáriai asszony, amikor egy zsidó emberrel találkozott, aki láthatóan fáradt, várja tanítványait a városból, de azt mondja önmagáról, hogy Ő a világ üdvözítője, akiről szól megannyi prófécia, akit egész Izrael évszázadok óta vár. Első látásra bizonyára csak egy csecsemőt, egy fáradt tanítót láthattak. Isten Lelke azonban meggyőzte őket, hogy Ő Isten Fia, a Megváltó, Üdvözítő. Ha azt kérdeznék emberektől ma, mit kaptál karácsonyra, szinte mindenki földi ajándékokat nevezne meg. Utána pontosítanánk, azt kérdezve, mit kaptál a templomban? Lelki csendet, úrvacsorát, közösséget, talán ígét, a megszületett Krisztusról szóló üzenetet, válaszolnák legtöbben. De jó lenne azt hallani, hogy mindent. S még jobb lenne őszintén, szívből magunknak is ezt felismerni, ezt mondani: Krisztust adta Isten nekünk ajándékkul, s Benne minden lelki áldást, vezetést, kegyelmét, szeretetét, az örök életet. A jól ismert templomban, a megszokott időben, a régi lelkipásztor, a tőle már megszokott hangon, stílusban elmondta újra a karácsonyi történetet. Ha viszont a Lélek munkálkodott bennünk, mindezt felhasználhatta, hogy felismerjük, Isten a mennyei világ minden áldásával megáldott minket Krisztusban. Mi pedig mindezért áldjuk és magasztaljuk Istent, és az Ő szent Fiát, Krisztust. Mai imádságunk lehet az ismert ének két sora: Csak Te kellesz én Uram, Benned mindent meglelek.

2013. december 27. – péntek

Bírák könyve 5,31: De akik szeretnek, legyenek olyanok, mint a kelő nap az ő erejében.

A napkelte csodálatos. Ahogyan a sötét éjszakában először kezd vörösödni az ég és a föld találkozásának egy pontja, majd lassan megjelenik az első fénysugár, aztán gyorsan emelkedni kezd a nap, egyre erősödik a világosság, perceken belül átváltja a sötétséget a fény. Ezzel párhuzamosan erősödik a meleg, a hajnali hűvös levegőt felváltja a nap melege, akinek kint kell tartózkodni ilyenkor, örömmel tapasztalja, hogy egész testét átjárja a napsugarak melegsége. Debora és Bára ezt az éneket, melyből az utolsó mondat a mai ige, úgy kezdi, hogy „feltámadt az életkedv Izráelben”. Amikor ellenség fenyegette, sőt, sanyargatta Isten népét, még az életkedve is odalett az embereknek, szükségtelen részletezni, mennyire így van ez ma is, a mi életünkben is. De az ÚR bírót választott, azok vezetésével hadba indította népét és győzelemre segítette őket, most pedig visszatér, feltámad az életkedv, szinte látható módon, mint a napkelte, lesz egyre erősebbé a nép hite, jövőbe vetett reménysége. Jézus Krisztus születését a prófécia úgy is nevezi, hogy „naptámadat a magasságból”. Az Ő fénye és melege nem mindenkinek az életét töltötte be kétezer éve sem, csak azokét, akik készek voltak Őt befogadni életükbe. Az ilyen emberekről pedig azt olvassuk, hogy maguk is ilyenekké lettek, mint Megváltójuk, bennük is egyre erősebb lett a világosság uralma, mások felé is árasztani tudták a Krisztustól kapott áldásokat. Karácsony üzenete, szikrája, fénysugara növekedjen mindnyájunk életében, hogy olyanokká legyünk, mint a kelő nap, az ő erejében, egyre alkalmasabb eszközök mindannak továbbadására, mit Krisztusról hallottunk, Vele megtapasztaltunk, Tőle áradt az életünkbe.

2013. december 28. – szombat

Pál levele a rómaiakhoz 12,14: Áldjátok azokat, akik üldöznek titeket; áldjátok és ne átkozzátok.

Jézus a kereszten imádkozott azokért, akik Őt oda juttatták, István vértanú követte példáját, amikor kivégezték. Nekünk, keresztyéneknek is így kell cselekednünk, főleg, hogy a mi esetünkben már nem kivégzésről, életünk odaáldozásáról van szó, hanem legtöbbször egy kis sérelemről, szóbeli bántásról, rosszindulatról. Van olyan is, amikor nem csak szavakkal bántanak, hanem munkahelyi, társadalmi életben való hátrányunk is származik abból, hogy ragaszkodunk Krisztushoz, az Ő akaratához. Jézus szavait hallva a kereszten, egy gonosztevő üdvösséget nyert, egy római százados pedig vallást tett arról, hogy Ő valóban Isten Fia. István vértanú szavait hallotta egy keresztyéneket üldöző ember, aki később

Krisztus hirdetője, követője lett. Isten azt a rosszat, ami minket ér, javunkra használja, ha pedig krisztusi magatartással tudjuk elhordozni az üldözést, rosszakaratot, ezt is felhasználhatja mennyei Atyánk, hogy másokat is megmentsen a kárhozatból az örök életre. Önmagunktól ez nem fog sikerülni, nem erre ösztönöz emberi természetünk, de ha az ÚR segítségét kérjük, kisebb- nagyobb próbatételek alatt, Ő csodát tehet velünk, képessé tesz az áldásra is. Nem csak hitben való testvéreink irányába, hanem mindenki érdekében kérjük az ének szavaival: tégy Uram, engem áldássá.

2013. december 29. – vasárnap

A zsoltárok könyve 143,5: Visszaemlékezem a régi napokra, végiggondolom minden tettetted, elmélkedem kezed alkotásain.

Esztendő vége felé közeledve sokszor emlegetjük, hogy visszagondolunk az eltelő év eseményeire, de nem mindig sikerül felidézni a fontos történéseket. Néha előveszem a határidőnaplóm, s visszalapozva rácsodálkozom arra, mennyi mindent elfelejtettem, mintha nem is ebben az évben történt volna. Voltak nehéz napok, küzdelmek, betegség, vizsgák eredményének feszült várása, s ma már távolinak tűnnek, mintha sokkal több idő telt volna el, mint néhány hónap. Voltak örömök, áldások, sikerek, de mintha az akkori örömmel együtt a hálaadás is elfakult volna nagyon hamar életemben. Legtöbbször az jut eszembe, mennyire aggódtam a nehézségek idején, bántódtam a nyomorúságban, és az is eszembe jut, milyen örömöm volt a jó napokban. Az ige valamire rávilágít. Amikor Isten népe és Isten embere emlékezik, akkor Istenre gondol. Az ÚR kegyelmét, jelenlétét köszöni meg a próbák idején, az Ő áldásáért, szeretetéért ad hálát a jó napokban. Sokszor nekem is eszembe jut, hogy csak Isten őrzött meg egy bajban, máskor meg csak Ő áldhatott meg annyira csodálatosan, de nem mindig gondolok Istenre. Van, amikor úgy beszélgetünk egymással, barátainkkal, hogy elmondjuk, milyen nehéz, vagy milyen nagyszerű volt egy-egy helyzetben, és nem tesszük hozzá, hogy mindezekben velünk volt az ÚR. Ma ezt igyekszem tenni, időt akarok arra szánni, hogy ismét végiglapozzam a határidőnaplót, de úgy, hogy minden eseménynél gondoljam át, hogyan volt jelen Isten az életemben azon a napon. És mindenért hálát adok, hiszen áldást és próbát egyaránt javamra fordított mennyei Atyám. Köszönöm, Uram!

2013. december 30. – hétfő

Ámósz próféta könyve 6,6: Kelyhekből isszák a bort, és finom olajjal kenik magukat, de József romlásával nem törődnek.

Ámósz próféta könyvének hatodik fejezete azt a törekvést írja le, mely szerint Izrael népének vezetői a lehető legnagyobb kényelemre törekzenek, a nép jövőjére, életvitelük következményeire nem gondolva, azokkal nem törődve. Az akkori korban szinte elképzelhetetlen kényelem, fényűzés jellemzi a vezetők életét, akik elefántcsont ágyakon heverésznek, a fiatal bárányokat, borjúkat kérnek a borok mellé, palotákban laknak, mulatoznak, danolásznak, és azt képzelik, hogy a Dávid énekeihez, zsoltáraihoz hasonló az, amit előadnak. A kép nagyon jól leírja a mai ember életét. Ma is teljesen azonos a törekvés is, a felelőtlenség is. Heverészni, a lehető legkényelmesebb pamlagon, minél fényesebb palotában lakni, enni-inni azt, ami a legjobb, bármilyen zajt, rettenetet zenének nevezni, ápolni testünket nem a szükséges szinten, hanem fényűző-pazarló túlzásokkal, ez a mai ember élete is. A mai ember csak azért megy sokkal messzebb mindezekben, mert a világ fejlettsége megengedi neki. Minden fiatal arra készül, hogy lehetőségeit, ha lehet még kicsit meghaladó szinten múlassa át a szilvesztert, de mintha minden nap szilveszter lenne, szeretné átmútatni az évet, az életet. Talán nem minden fiatal, Istennek hála, van kivétel, de a nagy többségre, s nem is csak fiatalokra sajnós mindez igaz. Isten már több, mint két évezrede figyelmeztette népét, hogy ennek a lelkületnek, törekvésnek következménye van. Ebből a törekvésből, szemléletből hiányzik a felelősség. A fényűzés árát legtöbbször a nagy tömeg fizeti meg, a

vezetők ilyen életfelfogása az egész nép romlásához vezet. Isten gyermekeinek életében a krisztusi lelkület látszik a hétköznapiakban is, a munkában és a szórakozásban egyaránt. Amikor Isten gyermekei ünnepelnek, akkor sem a legnagyobb dorbézolás a cél, nem az eszem-iszom a mi törekvésünk. Lehetünk vidámak, ünnepelhetünk másként, helyet kap az imádság, a hálaadás, a dicsőítés a vígasságunkban. Mindennapjainkban pedig egyáltalán nem a heverészás, kényelmes semmittevés a vágyunk. Gondoljuk át, hogyan is terveztük a szilveszterezést, mit várunk a jövő esztendőőtől, s kérjük Istent, adjon bölcsességet, hogy ezeket felelősséggel, Tőle jött világossággal tudjuk megtervezni, megélni.

2013. december 31. – kedd

Jeremiás siralmi 3,31-32: Mert nem vet el örökre az Úr. Még ha megszorít is, irgalmaz, mert nagyon szeret.

Visszatekintés, hálaadás ideje van, de mint minden befejezésnél, a számadásra is gondolnunk kell. Emberi erővel és bölcsességgel nem itt lennénk. Az ÚR azonban könyörült rajtunk, nagyon sok mindenért kell ma hálát adjunk. Sajnos, nem mindig mutattuk meg iránta való hálánkat, sokszor rászolgáltunk haragjára, büntetésére. Néha a nehézségeket az Ő dorgálásaként éltük meg, noha sokszor csupán emberi gyarlóság, bűn miatt kellett szenvedjünk. De olyan is volt, amikor vissza kellett térítsen helytelen irányból az ÚR, s nem hallottuk meg figyelmeztető szavát, fájdalmasabb módját kellett alkalmazza helyes útra való terelésnek. És még az is előfordulhatott, hogy nem bűneink miatt szomorított meg, hanem hitünket, hűségünket akarta próbák által is erősíteni. Voltunk az elmúlt esztendőben vidámak és szomorkodtunk is, sikereink voltak és szenvedés ért, az viszont bizonyos, hogy Isten soha nem hagyott magunkra. Akkor sem, amikor megérdemeltük volna, akkor sem, amikor hűtlenek voltunk Hozzá. Óév estéjén szavaink kevesek, erőtlenekek, de legalább őszinték, nem tudunk mást, többet tenni, mondani, mint azt, de azt tiszta szívből, hogy köszönöm, Istenem. Köszönöm, hogy nem vetted el, nem hagytál magamra, köszönöm, hogy jóban és rosszban egyaránt szívemben ott lehetett az a bizonyosság, hogy Te szeretsz, mindenkor a végső szó tied, hatalmaddal igazgatsz nem csak a mindenséget, hanem porszemnyi életemet is. Hiszem, vallom, tudom, érzem, tapasztalom, hogy szeretsz, kétségem nincs afelől, hogy ez a Te szereteted a jövő esztendőben is elkísér, ha még életet adsz, akkor annak utolsó napjáig. Köszönöm, hogy amint vagyok, amilyen utakon, élményeken, öröm és szenvedésen keresztül érkeztem az év végére, így fogadsz el, szeretsz, és irgalmaddal tovább is formálni, alakítani akarod életem. *Szeretlek, Uram, én erősségem!*